

Premenenie Pána

Hora Tábor je vrch vysoký 562 metrov nad hladinou Stredozemného mora a nachádza sa v severnej časti Izraela, neďaleko Nazareta. Podľa tradície sa na ňom pred očami svojich troch učeníkov premenil Ježiš. Ako píše všetci synoptickí evanjelisti jeho premena bola taká radikálna, že vyvolala intenzívny duchovný zážitok u účastníkov tejto udalosti. Peter ho vyjadril slovami: „Učiteľ, dobre je nám tu“; zostaňme tu.

Nad udalosťou premenenia neustále rozjímali generácie kresťanov. Pýtali sa, o čo vlastne pri premenení Pána šlo? Jedna z odpovedí je: apoštoli na vlastné oči videli to, čo predtým vyznávali vierou. Už pred premenením apoštoli verili, že Ježiš je Boží Syn; na hore premenenia videli a zažili Ježišovo božstvo reálne. Ale to, čo im umožnilo vidieť a zažiť realitu Ježišovho božstva, neplynulo z ich osobnej schopnosti, ku ktorej by sa dopracovali nejakým tvrdým asketickým tréningom; Ježišovo božstvo im umožnilo vidieť vnútorné osvietenie plynúce z daru Ducha, ktorým ich osvietil sám Kristus. Teda môžeme povedať, že na hore Tábor boli hlavne premenené a osvietené srdcia učeníkov. Vnútorné svetlo im umožnilo vidieť Ježiša Krista takého, aký v skutočnosti bol už aj pred svojím premenením.

Otcovia sa pri rozjímaní udalosti Pánovho premenenia tiež pýtali na jeho účel: Čo ním Ježiš sledoval? Účel premenenia spočíval v tom, že Ježiš chcel učeníkov pripraviť na svoju smrť, ktorú mal onedlho podstúpiť. Chcel im akoby napovedať: Ak ma budete vidieť zomierať na kríži, hľadte až za to, čo bezprostredne budete vidieť. Vy budete vidieť len zbitého a smrti podliehajúceho človeka, do ktorého ste vkladali nádeje; to však nech vás neklame. Moje božstvo, ktoré sa vám dnes na vrchu Tábor zjavilo, bude vo mne prítomné aj uprostred môjho utrpenia, a ani moja telesná smrť ho nezničí. Verte tomu, čo dnes vidíte na vlastné oči a prežívate vo svojich srdciach.

Z udalosti premenenia urobili program

svojho duchovného života mnisi na gréckej hore Athos. Oni si dali heslo: pozeráť na život očami osvietenými svetlom z hory Tábor. Uvedomovali si, rozjímajúc evanjelium a tiež udalosť premenenia, že na svet každodenných udalostí sa nestačí dívať iba obyčajnými očami. Naš prirodzený zrak nás klame, nie je schopný uchopiť realitu bytia v jej celku. Naše prirodzené poznanie, plynúce zo svetla prirodzeného rozumu, musí byť obohatené, osvietené svetlom Božieho zjavenia. Len vtedy začneme vidieť skutočnosť takú, aká je.

Tento ich program by však mal byť aj našim programom. Lebo len vo svetle z hory Tábor, aj my budeme vidieť realitu nášho života v pravde. Aj náš prirodzený zrak musí byť osvietený svetlom Kristovho Ducha; svetlom, ktorým boli osvietené srdcia a oči nielen apoštolov, ale Ježišových učeníkov všetkých čias. Denne by sme mali prosieť o to, aby svetlo Kristovho zjavenia a evanjelia osvecovalo naše srdcia a náš duchovný zrak. Dokiaľ totiž nebudeme vidieť Ježiša Krista, víťaza nad smrťou, prítomného v celej realite bytia, dovtedy náš zrak ešte nebude úplne očistený, uzdravený a osvietený.

Môžeme sa spýtať: Ako zistíme, či sme alebo nie sme osvietení svetlom Kristovým? Pomôckou k odpovedi nám môže byť nasledujúci príbeh: Adept duchovného života sa pýta duchovného Otca: „Kedy vieme, že sa z niekoho stáva osvietený človek?“ Otec odpovedá: „Z človeka sa stáva osvietený jedinec vtedy, keď je schopný rozpoznať.“ „Keď je schopný rozpoznať čo?“ pýta sa žiak. Otec vysvetľuje: „Keď je schopný rozpoznať človeka v embryu, tvár Krista v odpornom človeku a zdroj osobného rastu v kríži života.“

Pane, osviet nás svojím svetlom, aby sme v tvojom svetle uvideli tvoju tvár v zárodok každého počatého života, v tvári každého človeka, ako aj tvoj nesmrteľný život tryskajúci z každého kríža prítomného v našom živote. Amen.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Nebesia rozprávajú o sláve Boha mocného, obloha chváli dielo Jeho rúk. Deň dňu zvesť odovzdá, noc noci našepkáva poznanie. Niet takej reči, takých slov, aby sa zemou neniesol ich zvuk. Po celej zemi putuje ich hlas, až na kraj sveta donesie tie slová. Až tam, kde slnku vybudoval stan, tam, odkiaľ ono vychádza ako ženich z izbice svadobnej a ako bohatier sa teší na dráhu, ktorou pobeží: na jednom konci nebies má svoj východ a na druhý kraj neba putuje, pred jeho párou neskrýje sa nič. Dokonalý je Pánov zákon - podopiera nás. Svedectvo Pánovo prostého poučuje. Jasný je Pánov príkaz - očisťuje zrak. Čistá je úcta k Pánovi a pretrváva veky. Pravdou je Pánov súd a navždy spravodlivý, vzácnejší nad zlato, nad rýdze zlato a sladší ako med, čo z plástu vyteká. Aj sluha Tvoj sa jemu podkladá. Kto zachová ho, bude odmenený. Lenže kto zbadá každé poblúdenie? Od nevedomej viny ma ospravedlň, Pane. Aj od spupnosti svojho sluhu chráň, aby ma, vo mne súc, už viacej neovládla a ja som čistý chodil pred Tebou. Reč mojich úst nech Ti je po vôli, i môjho srdca toto rozjímanie, ó, Hospodine, Vykupiteľ môj.

Prvá kniha žalmov. *Prebásnil Milan Rúfus*

Chlieb, ktorý dáva otec

Rozhlasové stanice každé ráno ponúkajú tému. Poslucháči sa k nej môžu vyjadriť. Vždy sa to však nedá. Napríklad ak renomovaná moderátorka navodí tému: „Ak by ste mali byť zvieratom, ktorým by ste sa chceli stať?“

Človekovi až zastane rozum. Prečo by mal premýšľať nad tým, že chce byť zvieratom, keď dostal od Stvoriteľa také vzácne dary, ako je rozum a slobodná vôľa?! Opäť citát z počúvaného média: „Strašne dobre sme sa cítili.“ Buď sa človek cíti strašne, alebo dobre. Ale oboje naraz? Koľko protirečení čítame, počúvame, vidíme v dnešnej dobe! Evanjelium 18. cezročnej nedele niekoľkokrát hovorí o „chlebe z neba“. Nieкто sa môže opýtať, či to nie je ďalšie protirečivé vyjadrenie. Kto očakáva chlieb z neba? Chlieb sa predsa očakáva zo zeme! Sejba, vlaha, zrno, žatva – to sú pojmy, ktoré sa vzťahujú k pôde, k zemi. Načo ešte potrebujeme chlieb z neba? Porovnajme si!

Pozemský chlieb po záručnej lehote podlieha skaze. Chlieb z neba – Eucharistia – je zbraňou proti skaze, ktorá sa volá pokušenie a hriech. Chlieb z neba sa nepokazí, ale ničí v nás zárodok zla. Prijímame ho a klaníme sa mu. Jasne v ňom vidíme toho, ktorý „zahubil“ hriech.

Pozemský chlieb konzumujeme väčšinou s niečim, prípadne k niečomu. K pozemskému chlebu si žiadame ešte iné potraviny. Nebeský chlieb je sám osebe dokonalý. Má v sebe „všetku slasť“. Je v ňom skoncentrované všetko duchovné dobro, preto je predmetom túžby toho, kto túži po dokonalosti a rastie v čnostiach. Nasýtiť sa ním znamená utíšiť duchovný hlad, ktorý byva nástojčivejší ako hlad fyzický.

Na Slovensku vítame vzácných hostí chlebom a soľou. Ježiš nás víta na slávení najsvätejšej obety pokrmom vlastného tela a krvi a soľou Božieho slova. Tu sme privilegovanými hosťami. Pozemská soľ dáva chuť a zaručuje trvácnosť pokrmu. Soľ Božieho slova nás utvrdzuje v dobrom úmysle, ktorý sme si vzbudili, keď sme prijali chlieb z neba. Chlieb a soľ na letisku s červeným kobercom sú len symbolikou ľudskej štedrosti. Chlieb na oltári a slovo z ambóny sú vrcholným darom Božej štedrosti. Tá však nesleduje pozemský blahobyť a dostatok, ale otvára dvere pre večnosť. Prečo by sme mali zostať pozadu, keď Židia už dávno kričali: „Pane, vždy nám dávaj taký chlieb!“?

ŠTEFAN VITKO

Myšlienky Jána Pavla II.

Činnosť pre Pána nikdy nesmie viesť k tomu, aby sme zabúdali na toho, ktorý je Pánom činnosti.

22. mája 1986

Cirkev potrebuje svätých kresťanských laikov. Áno, viac než reformátorov potrebuje svätcov. Pretože práve svätci sú najautentickejší a najplodnejší reformátori.

7. júna 1986

Oživovať plameň

Apoštol Pavol povzbudzuje svojho žiaka Timoteja, aby oživoval plameň Ducha a roznecoval oheň Božieho daru, ktorý prijal (porov. 2 Tim 1, 6). Ako sa však taký plameň oživuje? To, čo nás roznecuje a čo nás otvára pre Ducha Božieho, je samozrejme modlitba a predovšetkým počúvanie Slova. Dať priestor Božiemu slovu vo svojom živote, ale tiež konkrétnej poslušnosti voči jemnému Božiemu vedeniu, ktoré sa deje práve skrze Ducha v našich srdciach.

Duch Svätý sa nám dáva stále znova; nestačí ho prijať raz navždy. Pozrime sa do Skutkov apoštolov: Niekoľko dní po Turícach sa apoštolí zídu, znova sa modlia, znova sa zatrasie miesto, kde sú zhromaždení, a znova sú naplnení Duchom Svätým (porov. Sk 4, 31). Alebo sa pozrime na Pannu Máriu: Keď jej anjel zvestuje narodenie Božieho Syna, nazýva ju milostiplnou - teda už v tej chvíli bola plná Ducha. Ale anjel sľubuje: „Duch Svätý ťa zatieni“, teda ďalšie pôsobenie Ducha. A potom ju vidíme na Turíce uprostred apoštolov, keď sa na ňu opäť vyleje Duch Svätý. Jedno je isté: Nemáme sa uspokojiť s málom, ako radil Elizeus chudobnej vdove, keď mala pripraviť nádoby na olej, ktorý je symbolom Ducha Svätého (porov. 2 Kr 4, 3). Je treba znova a znova po Duchu túžiť a disponovať sa pre neho.

Vojtěch Kodet „Učenie“

Sväté omše v 18. týždni cezročného obdobia (B)

6.VIII. pondelok **Sviatok Premenenia Pána - Slovenská**

18.00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre Vilmu Vavrinčikovú*

7.VIII. utorok

18.00 *Za + Alexandra Kulifaja, manželku, syna a dcéru Serafinu*

8.VIII. streda

18.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

9.VIII. štvrtok

18.00 *Za + Jána*

10.VIII. piatok

18.00 *Za + Leopolda Kulifaja, manželku a zaťa Jána*

11.VIII. sobota

08.00 *Za + Františku Šramkovú a sestry*

Upratovanie kostola č.d. 2 – 27

12.VIII. 19.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Panne Márii za dožitých 60 rokov*
Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 *Za + Vojtecha a Veroniku Uhlárových*
Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

6.VIII. pondelok **sv. Premenenie Pána - sviatok**

7.VIII. utorok **sv. Sictus II., pápež a spol.mučeníci**

8.VIII. streda **sv. Dominik, kňaz**

9.VIII. štvrtok **sv. Terézia Benedikta z Kríža, panna a mučenica, patrónka Európy - sviatok**

10.VIII. piatok **sv. Vavrinec, diakon a mučeník - sviatok**

11.VIII. sobota **sv. Klára, panna**

Radost' oživuje

Treba vedieť, že v celej krajine za posledných 500 rokov nikto nezomrel od radosti.

G. Ch. Lichtenberg

Je dosť prípadov, že futbalový fanúšik od žiaľu zomrel na srdcový infarkt, keď jeho mužstvo vysoko prehralo. Možno sa odvtedy, čo Lichtenberg skonštatoval vyššie uvedené slová, predsa len stalo, že niekomu zlyhalo srdce, keď jeho mužstvo vyhralo. Ale iste to bolo zriedkavé, výnimočne zriedkavé.

Pravidlo, ktoré taká výnimka len potvrdzuje, znie: Zatiaľ čo zármutok a súženie poškodzujú nervy, žalúdok i srdce, skracujú teda život, radost' sa ako vnútorná sila odovzdáva telu, preniká ním, osviežuje ho, dáva mu elán, krídla.

Veď už podľa chôdze možno ľahko vyčítať, či človek vlečie so sebou duševné bremená, alebo či vnútorná radost' dodáva sviežost' jeho krokom.

A tak je radost' pre všetkých najdôležitejší liek. K nej sa utiekal aj Beethoven, keď sa musel vysporiadať s najhorším utrpením svojho života, s hluchotou. Proti pochmúrnemu žalosteniu, proti bezmocným protestom postavil - aby nepodľahol bezútešnosti - svoje energické „priatelia, nie také tóny!“ Aby potom nechal zaznieť svetlé tóny radosti. Radost' je silou života.

Radost' z očakávania

Veď som sa tak tešila, či to nie je nič?

Mária Ebner-Eschenbachová

Sme na ceste. Pretože ešte nie sme v cieli, je tento náš domov iba predsieňou tamojšej vlasti. A všetka tunajšia radost' iba odleskom onej radosti, ktorú svet nemôže dať, ale ani vziať. Všetka radost' tohto sveta je iba radost'ou z očakávania.

Keďže je viera základom nádeje, Pánova výčitka na ceste do Emauz je výčitkou proti malovernosti: „Prečo ste takí smutní?“

Ľudia na cestách nášho storočia nestretávajú Krista, ale stretávajú kresťanov našich čias. Teda ľudia, ktorí veria, že smrť nie je koniec, ale že má koniec. Teda ľudia, ktorí dúfajú, že „Boh im zotrie každú slzu z očí, že nebude smrti ani smútku, ani žiaľu, ani bolesti. Lebo to prvé sa pominulo. A ten, ktorý sedel na tróne, povedal: Hľa, všetko robím nové!“

Kde majú ľudia najst' úsmev medzi slzami, kde humor, ktorý zvládne smútok, ak nie u tých, ktorí chcú veriť, a preto môžu dúfať a musia milovať?!

Či nebolo úžasné, s akou vďačnosťou svet reagoval, keď objavil takýto humor na usmievajúcom a smejúcom

sa Svätom Otcovi? Pred svet predstúpil malý okrúhly muž menom Ján XXIII.

Vrcholoví športovci, filmoví herci, mocní politici, kozmonauti vyzerajú lepšie. Ale svet sa cítil obdarovaný práve týmto úprimným smiechom. Jeho slová boli vtipné, jeho bytosť plná humoru, jeho tvár veselá - ľudia mimo Cirkvi ju nemilovali menej ako veriaci. A anekdoty o ňom naplňajú celé knihy.

Ján XXIII. nám ukázal, čo znamená humor v našich časoch. Kde sa v jednej osobe stretáva taká dobrotivosť ochotná k zmiereniu, taká vďačná radost', srdečná múdrosť, taká pokorná otvorenosť a taká detsky zbožná jednoduchosť, tam možno očami vidieť a spoznať, šťastne zažiť, čo je pečaťou zrelej osobnosti: bratský úsmev humoru.

Max Rossler „Objav radost'“

Už sa zotmelo a Ježiš k nim ešte neprišiel

(Jn 6, 16 - 21)

Viera je riziko. Boh od nás nežiada, aby sme sa vrhli do bezodnej temnoty, tmy, do neistoty. Ale do najistejšej istoty, k nemu samému. Boh nám neraz berie naše istoty, ktorých sa pridržame viac, ako sami tušíme. Boh od nás možno žiada to najt'ažšie, odpútať sa od seba samého.

Kto nasleduje Krista, zákonite musí prejsť týmto testom viery. Žijeme v znamení kríža a v jeho tieni a tam je aj noc samoty, neúspechu. Boh nás musí niekedy postrčiť do tieňa kríža, lebo sa mu snažíme vyhnúť. A vtedy sa zdá, že Boh dlho mlčí k našej núdzi. Treba si však zachovať nezlomnú dôveru. lebo Boh nám v pravú chvíľu príde v ústrety.

Učeníci urobili „chybu“, keď sa vydali na cestu bez Ježiša. Po zázračnom rozmnožení chlebov stále ešte nepochopili, kto je Ježiš. Teraz znova na vlastnej koži pocítia Božiu prítomnosť. Ocitajú sa v temnote noci, bez Krista, a Kristus prichádza, tak ako Jahve prichádzal k svojmu národu, a hovorí: „Nebojte sa, ja som tu.“

Tak ako má každý deň aj noc, tak aj viera má svoju noc, ako každé more má príliv, aj Božie more milostí má príliv a odliv. Životné príbehy nám ukazujú, čo znamená púť viery. Básnik Verlaine napísal: Miluj ma, zbav ma tmy! Miluj, veď čo iné chcem od samej večnosti než lásku! Neži v špine! Sám, sám si úbožiak. Len ja ti ostávam.

Nechodíme do tmy, búrkky bez Krista.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Smäd po živote

Michelangelo raz povedal istej grófke: „Mám 86 rokov a dúfam, že ma Pán Boh čoskoro povolá.“

Grófka sa ho opýtala: „Ste unavený životom?“

Veľký umelec jej odpovedal: „Nie, mám smäd po živote.“

O LÁŠKE

Láska má veľkú moc. Nie je taká choroba, ktorú by veľká láska nedokázala vyliečiť, nie je taká priepasť, ktorú by veľká láska nedokázala preklenúť, nie je taký múr, ktorý by veľká láska nedokázala zbúrať, nie je taký hriech, ktorý by veľká láska nedokázala vykúpiť...

Nezáleží na tom, aký veľký je problém, ako beznádejne vyzerá, akí sme z neho zmätení, akej veľkej chyby sme sa dopustili. Trpezlivá láska všetko vyrieši.

Keby človek vedel ľúbiť z celého srdca, stal by sa najšťastnejším a najsilnejším tvorom na svete.

Emmet Fox

Jack Canfield a spol. „Slepačia polievka pre duše, ktoré sa nevzdávajú“

Rok nad evanjeliom

Nesúďte!

Ľudia si odpradávná uvedomovali, aké ťažké je niekedy nájsť spravodlivosť. Na dno ľudského srdca vidí len sám Boh. Stará múdrosť hovorila: Keby niekto z vás chcel postaviť pred súd nevernú ženu, nech váži na váhe spravodlivosti aj srdce jej muža a odmeria mierou spravodlivosti aj jeho dušu. A ten, kto by chcel dať do pút previnilca, nech nazrie aj do duše poškodeného.

Starec Zosima v Bratoch Karamazovovcoch ide ešte ďalej:

„Pamätaj, že nemôžeš byť ničím sudcom. Lebo nemôže byť človek na zemi sudcom hriešnika. Možno je on sám vinný za hriech stojaceho pred ním. Čo aké je to naoko nerozumné, ale je to pravda. Lebo keby som ja bol spravodlivý, možno by nebolo ani zločinca stojaceho predom mnou. Ak môžeš prijať na seba zločin zločinca stojaceho pred tebou a súdeného tvojím srdcom, hneď ho prijmi a odtrp za neho sám a jeho prepusti bez karhania. Ba i keby ťa zákon ustanovil za jeho sudcu, nakoľko budeš môcť, konaj i vtedy v tomto duchu, lebo odíde a odsúdi sa sám ešte horšie, ako by si ho odsúdil ty. Ak odíde bezcitný a posmievajúc sa ti, nedaj sa pomýliť ani tým. To značí, že jeho chvíľa ešte neprišla. Ale príde svojím časom. A ak aj nepríde, je to jedno: ak nie on, druhý za neho pozná a vytrpí, odsúdi a obviní sa sám, a pravda bude naplnená. Ver tomu a nepochybuj, lebo práve v tomto spočíva celé dúfanie a celá viera svätých.“

Evanjelium hovorí: „Nesúďte, aby ste neboli súdení...“

Nehádzte perly

Nehádzte perly pred svine. Budú sa domnievať, že je to niečo, čo sa dá žrať. Keď zistia, že je to niečo iné, sklamané ich odvrhnú a rozšliapu. Ba možno sa vrhnú zúrivo aj na vás.

Ježišovo slovo o perlách je obraz. Obraz živý a prenikavý. Tajomstvo Božieho zjavenia o svätosti života sa nesmie predkladať nesprávne. Chráňme ho, aby ho niekto nezneuctil. Príliš zmyslovému človekovi nemôžete hovoriť hneď o Eucharistii alebo o inom svätom tajomstve Cirkvi. Bude sklamaný. Možno ho to aj podráždi.

Ježiš vie, akí sú ľudia biedni. Hovorí tam, kde je nádej, že ho budú počúvať, a že ho budú počúvať so záujmom. Neplytvá slovami. Nikomu nič nenanucuje. A načo aj hovoriť neochotnému človekovi o posvätných veciach, ktoré nemieni prijať? Ako to napísal M. M. Hodža prvou, ešte nevybrúsenou, ale šľavnatou a jadrnou stredoslovenčinou vo svojom Dobruo slovo Slovákom súcim na slovo: „Márnemu sa o márnosti, o ničote sníva... Nech bi aj archanjel na horestanja trúbiu - kto nechce stať, nestane! Nech teda leží! Raz keď povedia ľudia, že sa nie hodní, aby človek s nimi slovo stratiu - to je potom už to ostatné. A to môže všeliako byť.“

Hneď je človek tak planý, že s ním vskutku nehodno hovoriť. Hneď je tak tupý a nedbanlivý, že každé slovo, i to najlepšie, toľko sa ho chytí, ako by hrach na stenu hodiu. Hneď zasa prijme slovo, uzná pravdu, poslúcha, poprisviedča. Ale za obracania na všetko zabudne. Nedaj Bože s takými vlnst. Načo im je slovo? Poslúchajú nepočujú, vidiac nedozrú, prijímajú dar nič nedostanú. Škoda času i námah...“

Evanjelium hovorí: „Nehádzte svoje perly pred svine...“

Tesná brána

„Vchádzajte tesnou bránou... úzka je cesta, čo vedie do života...“ (Mt 7, 13-14).

Podľa F. W. Fabera, ak pozorujeme život niektorého svätca, chvíľami žasneme, čo všetko musel prežiť, aby dosiahol dokonalosť. Akými moriami pokušenia sa musel preplaviť, akými armádami obkľúčenia sa prebijať! Akú opustenosť musel chvíľami prekonať, akú námahu, sebazapierania, skúšky prežiť! A zdá sa, že nemal byť ušetrný žiadneho z týchto utrpení, ak sa mal stať tým svätcom, ktorým sa skutočne stal. Kráčal úzkou cestou...

Poviete, že mnohí ľudia idú po širokej ceste a že sa medzi nimi stratíte? Nedajte sa pomýliť! Pascal odpovedal:

„Keď sa všetko hýbe rovnako, naoko sa nič nehýbe. Je to naoko v poriadku a na svojom mieste - ako na lodi. Keď niekde všetci tiahnu k bezuzdnosti, zdá sa, že nikto nie je bezuzdný. Keď sa však niekto zastaví - je ako pevný bod. A podľa neho vidno, že druhí sú bezuzdní.“

Zastavte sa! Neprispôbujte sa! Majte odvahu ísť úzkou cestou a nehrnúť sa kamkoľvek a s kýmkoľvek. Je nám niekedy ľúto, že ideme po úzkej a strmej ceste, zatiaľ čo iní si dovoľujú bez výberu všetko, čo im príde na myseľ a čo sa im zažiada? Nezávidte im! Závideli by ste veselosti tomu, kto sa bavil na Titaniku a smial sa z poplašných správ, zatiaľ čo jeho život bol už odsúdený a loď sa naozaj topila? Závideli by ste posledné dobré jedlo človekovi pred popravou? Ako pravdivo to vyjadruje žalm: „Nevzbíkjaj pre tých, ktorí pášu zlo, a ani nezávid tým, ktorí činia nepravosť, lebo sťa tráva padnú... Lež tichí budú vlastníť zem a potešia sa bohatosťou pokoja.“ (Ž 36, 1-2,11)

Čo znamená tesná brána a úzka cesta? Znamená to azda hľadať utrpenie? Sťažovať a strpčovať si život? To nie. Skutočné umŕtvenie sa nemusí zámerne a umelo vyrábať. Život prináša dosť trápenia. I malé problémy môžu byť niekedy tesnou bránou a úzkou cestou. Stačí stretnúť sa s nepochopením, s nezdarom, urážkou, chorobou, stačí zostarnúť. Úzkou cestou sú neraz blízki okolo nás. Na pracovisku i vo vlastnom dome majú niekedy ľudia tie nešťastné vlastnosti, že nás stále dráždia - svojou povahou, názormi, spôsobmi. Aj to je tesná brána a úzka cesta. Nechcime mať všetko ľahké a nechcime si všetko zľahčovať. Neodídeme hneď z rodiny, nevystúpim zo spoločenstva, nepôjdem na súd. Nebudem napodobňovať tých, ktorí vždy chcú ísť po širokej ceste pohodlia. „Úzka je cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostoe Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku